

Anförande vid släktträffen i Sigtuna den 31 augusti 2002.

Jag heter Göran Lindblom. Min far var Teofil Lindblom, min farmor Anna Sehmann och hennes föräldrar Adolf Ludvig Sehmann och Johanna Emilia Östberg. Därmed har vi kommit till dagens huvudpersoner.

Två egendomar är särskilt knutna till släkten: Aske i Håtuna socken i Uppland som Sehmanns ägde från 1799 till 1872 och Katrineberg vid Liljeholmsviken i Stockholm som Carl Östberg ägde från 1822 till 1841 och dottern Johanna Emilia och hennes make Adolf Ludvig Sehmann från 1842 till 1856. Aske byggdes av brukspatron Isac Gustaf Sehmann, Adolfs far, under åren 1802 till 1809. Katrineberg hette ursprungligen Lustigkulla och var först torp sedan krog under godset Årsta i Stockholm. Huvudbyggnaden i empire var färdig 1798.

Gustaf Sehmann var gift med Anna Johanna Tham. De hade fyra barn som nådde vuxen ålder: Carl, ogift, Wilhelmina (Mimmi), gift med Gustaf Olbers, Adolf, gift med Johanna Emilia (Emilie) Östberg, och Mathilda, Gift med Nils Hallström.

Carl Östberg var grosshandlare i Stockholm och gift med Elisabeth Carolina Tham, syster till Anna Johanna. Fem barn nådde vuxen ålder: Carl, ogift, Gustaf, gift med Anne Louise Grill, Christina Carolina gift med Claes Anton Tamm, Emilie, gift med Adolf Sehmann och Aurore, gift med Evald Gustaf Leyonmarck.

Adolf Ludvig Sehmann föddes på Aske 1809. Redan som åttaåring fick han följa sin fem år äldre bror Carl och informatorn till Uppsala för skolgång. Han fortsatte studierna vid universitet och avlade kansliexamen med goda betyg 1828. Han genomgick artillerihögskolan vid Marieberg 1829-1832 och kommenderades till artilleristaben där han verkade till 1854 då han tog avsked med kaptens grad. Tjänstledig var han sedan 1851.

1837 förlovade sig Adolf med sin kusin Emilie född 1816. Bröllopet ägde rum 1838.

Under 1840-talet inträffade religiösa upplevelser, som kom att förändra Adolfs och Emilies liv. Adolf skriver i sin levnadsberättelse: "Det behagade nämligen Herren att pålägga mig ett kroppsligt lidande för att därigenom böja mitt hjärta och sinne till honom." Allt sedan dess betraktar han sitt liv som en oavbruten kedja av planmässiga gudomliga ingripanden.

Under 1840-talet skedde en märklig förnyelse av vårt lands andliga historia. Ledare var först Scott sedan Rosenius. Scott skriver 1849: "Vi leva i en vår tid, en knoppningens tid, en tidpunkt för en allmännare väckelse än någon i mannaminne här upplevat, ja ännu mera – än kanske från reformationstiden har varit."

Men Adolfs hälsa förbättrades inte och 1851 reste han med Emilie och de tre döttrarna Maria, Adèle och Anna födda 1839, 1841 och 1843 till Schweiz. Familjen bosatte sig utanför Lausanne och Adolf sökte hjälp för sina magbesvär vid olika kurorter. Han sökte även kontakt med ledare för olika trossamfund. 1852 fortsatte resan till Dresden där dottern Augusta föddes 1853. Samtidigt insjuknade de tre systrarna i mässling som Adolf behandlade med vatten. Läkare anlätades sällan och då under stor vanda. Man litade på den gudomliga hjälpen.

I juli 1853 återvände familjen till Sverige och bodde växelvis på Aske, i Stockholm och på Katrineberg. 1854 köpte Adolf gården Finstaholm i närheten av Aske för att bättre kunna bistå föräldrarna vid skötseln av godset. Det var nämligen överenskommet att Adolf skulle överta förvaltningen efter faderns bortgång. Båda föräldrarna avled under året 1855 och i slutet av året uttalade den äldste sonen Carl plötsligt sin önskan att överta skötseln. Ett arrendekontrakt upprättades. Adolf sålde Finstaholm 1856 och familjen lämnade åter Sverige. Förslaget kom från Emilie, som ansåg det lämpligt att fullfölja döttrarnas uppfostran i Tyskland och Schweiz. Denna gång gick resan till Stuttgart. Genom förmedling av en prelat Kapff kunde de

äldre flickorna börja skolgång i Weidles institut för flickor. Bland lärarna fanns Michael Benzinger som 1860 gifte sig med den äldsta dottern Maria.

Efter avslutad skolgång våren 1859 uppstod frågan vart kosan skulle ställas. Adolf var inte hågad att överta skötseln av Aske och på Emilies förslag beslöt man att resa till Schweiz och Zürichsjön. I Windegg fann man en lämplig bostad. Härifrån gjordes utflykter i de vackra omgivningarna och Adolf mottog besök av betydande personer inom väckelserörelsen.

I januari 1860 föddes åter en dotter, Lydia. I juni började hemresan som gick över Stuttgart där Maria och Michael Benzinger vigdes i Stiftskirche.

Hemresan fortsatte i september och i mars 1861 bosatte sig familjen på Morstaberg i Vårdinge. Brodern Carl, som sedan 1856 förvaltat Aske, meddelade 1864 att han kommit på obestånd och måste träffa en uppgörelse med sina fordringsägare. Adolf, som just sålt Morstaberg där Emilie inte trivts, var beredd att träda in och ordna upp affärerna. Fordringsägarna godtog ett ackord om 75%, Carl löstes ut av syskonen och Adolf och Emilie flyttade in på Aske med döttrarna Adèle, Anna, Augusta och Lydia. 1868 önskade Adolfs övriga syskon bli utlösta. Aske värderades då till 250.000 kronor inkl. inventarier.

Vid sidan av skötseln av godset kunde nu Adolf odla sitt intresse för en levande kristendom och framför allt Rosenius väckelserörelse. Han besöktes av framstående kristna personligheter. Både Fjellstedt och Rosenius predikade i stora salen på Aske och unga gudfruktiga studenter från Uppsala deltog ofta vid sammankomsterna på söndagseftermiddagarna. Bland dessa fanns min farfar Christian Fredrik Lindblom. På godset bildades en husförsamling med de underlydande som medlemmar och godsägaren som präst.

Varje arbetsdag började med en halvtimmes husandakt. Den kristliga verksamheten utvidgades och på godsets ägor uppfördes ett barnhem där en större sal inreddes för sammankomster och bönemöten. Tjusta missionsförening bildades med stöd från 21 socknar. Den blev Adolfs skötebarn som han vårdade i kamp mot bl. a. metodister och baptister. Trots Adolfs och Emilies sjuklighet var dessa år på Aske bland de lyckligaste i deras liv.

Skötseln av godset blev dock en allt tyngre börda. Många anställda och problem med arbetsledningen vållade Adolf stora bekymmer samtidigt som hans intressen blev alltmer religiöst inriktade. 1872 såldes Aske med alla yttre inventarier och huvuddelen av de inre till greve C. G. Lewenhaupt för 320.000 kronor. Därmed var den Sehmanska epoken på Aske avslutad. Den kom att omfatta 73 år.

Anna gifte sig 1871 med Christian Lindblom. Paret bosatte sig i Oppeby i södra Östergötland, där Christian fått en tjänst som komminister. Adolf och Emilie lämnade Aske 1872 och flyttade till Oppeby där de hyrde en mindre bostad hos en lantbrukare nära prästgården. Rätt snart började de dock söka efter en större bostad och 1876 flyttade paret till Åhagen vid Stångån i Landeryd söder om Linköping. Här levde de under resten av sitt liv troget vårdade av dottern Adèle, som förblev ogift.

Maria och Michael Benzinger i Stuttgart fick under åren 1861-1879 sex barn. Maria avled 1882. Michael gifte om sig med system Augustus 1884. De fick ett barn. Anna och Christian Lindblom flyttade till Askeby utanför Linköping där Christian blev kyrkoherde. De fick tio barn under åren 1872-1889. Lydia gifte sig 1886 med komministern i Linderås senare kyrkoherden i Högby utanför Mjölby Carl Gustaf Wessén. De fick under åren 1889-1899 sex barn.

På Åhagen utvecklade Adolf sitt intresse för den inre och yttre missionen. Han bildade Landeryds missionsförening och lät uppföra ett bönehus på sina ägor. Han mottog talrika predikanter framför allt från Evangeliska fosterlandsstiftelsen och Östergötlands Ansgariiförening.

Både Adolf och Emilie drabbades av tilltagande sjuklighet och levde de sista åren ett lugnt liv. Emilie dog i hemmet 1894, Adolf på lasarettet i Linköping 1899.

När man firade 100-årsminnet av Adolfs födelse skrev dottersonen Andreas Lindblom om de sista åren: "Under denna tid utpräglades den bild av kapten Sehmänn, som outplånligt inristats i alla deras minnen, som stått honom nära: den vörtnadsvärde patriarken med det blida leendet, den varma känslan, det vida hjärtat..... Vi minnas honom ock gärna i den intimare kretsen av barn och barnbarn och nära stående vänner, än talande livserfarenhetens ord, än utströende humoristiska infall och berättande roliga anekdoter från forna tider. Men först och sist minnas vi honom såsom den outtröttlige bibelläsaren och bedjaren, vilken t.o.m. på sin lekamen bar spår av de timplånga knäfallen inför Guds ansikte."